

Sygn. akt: II Cz 688/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku

J. O.

z udziałem

R. O.

o podział majątku wspólnego

na skutek zażalenia uczestniczki na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 28 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt: II Ns 1614/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt: II Cz 688/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, w sprawie z wniosku J. O. z udziałem R. O. o podział majątku wspólnego, oddalił wniosek uczestniczki o udzielenie jej pomocy prawnej z urzędu.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że pierwszy wniosek uczestniczki w powyższym przedmiocie został oddalony, kolejny natomiast odrzucony, albowiem był oparty na tych samych okolicznościach. W rozpatrywanym wniosku uczestniczka powołała się na fakt pozostawania pod opieką lekarzy psychiatrów z powodu stanów depresyjnych, na dowód czego załączyła kserokopię dokumentacji medycznej. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że w sprawie wystąpiły nowe okoliczności nakazujące merytoryczne rozpoznania złożonego wniosku.

Na wstępie Sąd zaznaczył, że analizie podlegała jedynie przesłanka zawarta w art. 117 § 5 k.p.c. (potrzeba udziału adwokata lub radcy prawnego w sprawie), albowiem uczestniczka nie była zwolniona od kosztów sądowych w sprawie, a we wniosku nie podnosiła żadnych twierdzeń co do swojej sytuacji majątkowej. Następnie Sąd wskazał, że potrzeba ustanowienia pełnomocnika z urzędu zachodzi wówczas, gdy osoba ze względu na swoją nieporadność nie jest w stanie podjąć w toczącym się postępowaniu ochrony swoich praw. Oceniając sytuację uczestniczki, Sąd Rejonowy wskazał, że w dalszym ciągu nie dostrzega potrzeby udzielenia jej pomocy prawnej z urzędu. Przede wszystkim stwierdził, iż uczestniczka sama podała, że dolegliwości związane ze stanem jej zdrowia psychicznego towarzyszą jej już od 2004 r. Analizując postawę procesową R. O. Sądy obu instancji uznały, że nie jest ona osobą nieporadną, której stan zdrowia uzasadniałby ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika. Zdaniem Sądu powyższa ocena jest nadal aktualna. Świadczy o tym chociażby treść pisma uczestniczki z dnia 10 grudnia 2013 r., w którym dostrzegła ona rozbieżność pomiędzy datą posiedzenia sądowego a datą wskazaną w protokole, co skutkowało sprostowaniem protokołu. Przy czym pismo było skonstruowane rzeczowo, a jego autorka w sposób czytelny kierowała wnioski i żądania procesowe. Sąd zwrócił uwagę na aktywność uczestniczki w trakcie oględzin nieruchomości z udziałem

biegłego. Nadto kolejne pisma uczestniczki w sprawie są formułowane w sposób logiczny, jasny i czytelny, zawierają także konstruktywną argumentację.

Reasumując, Sąd uznał, że sytuacja osobista, w tym przede wszystkim zdrowotna uczestniczki, nie uzasadnia udzielenia jej pomocy prawnej z urzędu. Wobec tego na podstawie art. 117 § 2 i 5 k.p.c. a contrario w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła uczestniczka domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie jej wniosku. W uzasadnieniu wskazała, że nie zgadza się z argumentacją Sądu pierwszej instancji, albowiem nie uwzględnia ona stanowiska lekarzy psychiatrów zawartych w przedłożonej przez nią dokumentacji medycznej, z której wynika, że ma ona stany lękowe i że nie może zmobilizować się do podejmowania działań. Nadto podniosła, że nie doręczono jej postanowienia Sądu z dnia 26 sierpnia 2013 r. o odrzuceniu jej drugiego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione. Biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób działania przez uczestniczkę w niniejszej sprawie, podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że nie ma podstaw do uznania, iż udział po jej stronie profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego z urzędu jest niezbędny dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania i ochrony przysługujących jej praw. Okoliczność, że uczestniczka od 2004 r. pozostaje pod opieką lekarzy psychiatrów z powodu stanów depresyjnych nie może sama w sobie przesądzać o zaistnieniu przesłanki określonej w art. 117 § 5 k.p.c. w niniejszym postępowaniu, albowiem nie skutkuje ona jej nieporadnością w sprawie, czy też niemożnością samodzielnego jej prowadzenia, a tylko wówczas byłyby podstawy do stwierdzenia, że udział adwokata lub radcy prawnego z urzędu jest potrzebny. Słusznie zaznaczył Sąd pierwszej instancji, że uczestniczka jak dotąd aktywnie bierze udział w sprawie, zaś składane przez nią pisma procesowe są jasne i precyzyjne w swej treści, a nadto zawierają rzeczowe uzasadnienia. W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę także argumentację zawartą we wcześniejszych orzeczeniach, które zapadły na skutek wcześniejszego wniosku powódki o ustanowienie dla niej profesjonalnego pełnomocnika z urzędu, który był oparty na innych okolicznościach, zgodzić się należy ze stwierdzeniem, że uczestniczka nie jest osobą nieporadną wymagającą pomocy w toczącym się postępowaniu. Posiada ona orientację w regułach rządzących postępowaniem cywilnym, w związku z czym można zasadnie oczekiwać, że pouczenia Sądu udzielane w trybie art. 5 k.p.c. będą wystarczające dla zapewnienia jej odpowiedniej wiedzy o możliwych i celowych czynnościach procesowych. Jednocześnie nie może umykać z pola widzenia fakt, iż niniejsza sprawa o podział majątku wspólnego nie jest sprawą skomplikowaną zważywszy na okoliczność, iż Sąd ma obowiązek działać w niej z urzędu, jeżeli chodzi o ustalenie składu i wartości tego majątku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako niezasadne (na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).